

Logopedia, tom 35, pod red. Stanisława Grabiasa, 2006, ss. 286. Kolejny tom logopedii w większości zawiera referaty wygłoszone na XV Zjeździe Polskiego Towarzystwa Logopedycznego. Dotyczą one diagnozowania zaburzeń mowy oraz programowania logopedycznych czynności naprawczych w sytuacjach, w których natura zmusza człowieka do zachowań swoistych, utrudniających społeczne interakcje. W opublikowanym tomie prezentujemy sposoby postępowania z dyslalią (Anna Sołtys-Chmielowicz) i opisy wielu mechanizmów dysglosji wynikłych z wrodzonych anomalii i nabytych uszkodzeń anatomicznych. Są nimi: dysglosja w związku z rozszczepami (Danuta Pluta-Wojciechowska), dysglosja w związku z ubytkami tkanek i narządów w jamie gębowej, jako pozostałości po zabiegach operacyjnych (Ludmiła Halczy-Kowalik, Małgorzata Stecewicz oraz cały zespół pracowników naukowych związanych z Pomorską Akademią Medyczną w Szczecinie i Ludmiłą Halczy-Kowalik), dysglosja w związku z przerostem języka (Barbara Ostapiuk, Piotr Juskiewicz), stan po usunięciu krtani (i postępowanie logopedyczne w takich przypadkach przedstawione przez Jadwigę Wieszczycką). Powstałe rozprawy dotyczą reguł i zaburzeń interakcji. Tomasz Woźniak realizuje w praktyce słuszną ze wszech miar myśl, że narracja prześwieśla umysł mówiącego, a narracja w schizofrenii ujawnia mechanizmy psychotyczne, Helena Borowiec i Ewa Muzyka usiłują dociec do sposobów strukturywania wiedzy w umysłach dzieci w normie i dzieci w upośledzeniach. Aneta Domagała, Katarzyna Gustaw i Jolanta Panasiuk weryfikują możliwości diagnozowania zachowań w rozmaitych przypadkach uszkodzeń mózgu. Jak zwykle zamieszczamy także recenzje i omówienia prac, o których sądzimy, że są warte uwagi logopedów i teoretyków zaburzeń mowy.